

Posledný pustovník

27 rokov
samoty
v lese

Adresa? — pýta sa Vanceová. —
Nemám, — odvetí Knight —
Kam vám nosia poštu? — Nenosia.
— Čo uvádzate v daňovom priznaní?
— Nepodávam. — Kam vám
posielajú invalidný dôchodok? —
Nepoberám. — Kde máte auto?
— Nikde. — S kým bývate? —
S nikým. — A kde bývate? — V lese.

absynt

Michael
Finkel

absynt

Posledný pustovník

**27 rokov
samoty
v lese**

**Preložil
Martin
Kubuš**

**Michael
Finkel**

Copyright © 2007 by Michael Finkel
All rights reserved
Design & Layout © Ivan Galdík
Translation © Martin Kubuš
ISBN 978-80-8203-191-4

Publikáciu z verejných zdrojov
podporil *Fond na podporu umenia*

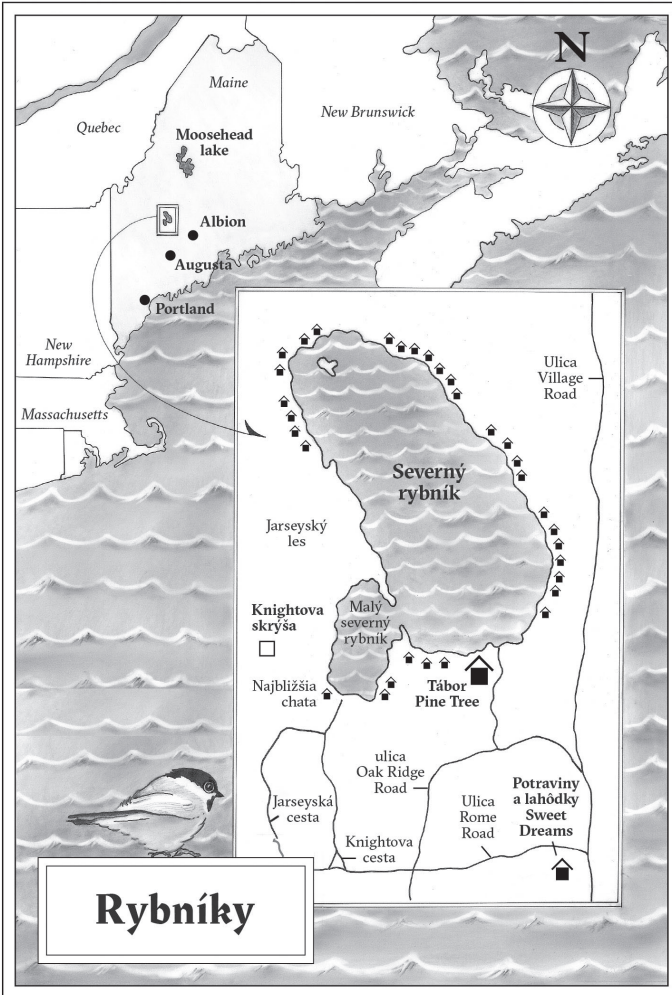
u. fond
na podporu
umenia

**Na pamiatku
Eileen Myrne Bakerovej Finkelovej**

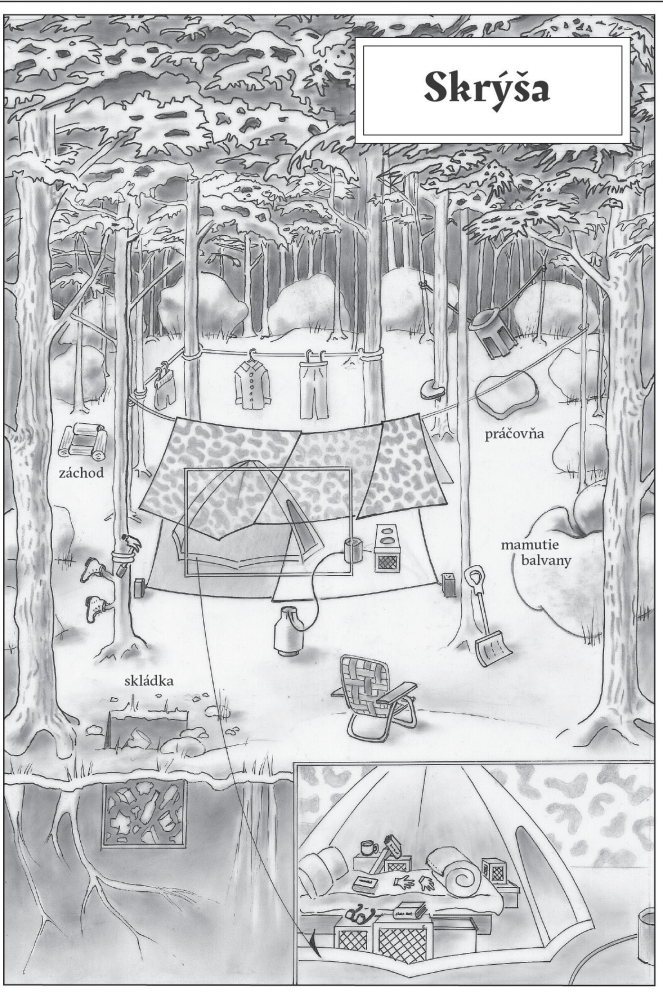
**„Na svete je plno vecí, o ktoré nestojím.“
Sokrates, asi roku 425 pred Kristom**

Rybníky

Skrýša

Stromy v lese, kde žije pustovník, sú zväčša vyzlabnuté, zato sa však ovíjajú okolo veľkých balvanov. Naokolo sa váľajú kmene ich popadaných súkmeňovcov ako paličky z mikáda. Chodníky by sme hľadali zbytočne. Človek sa tu len tak ľahko nezorientuje. Každý úmorný krok sprevádza šibnutie konárom. Zdá sa, že po zotmení sa do húštiny nedá ani vojsť.

Práve vtedy sa vydáva na pochod aj pustovník – po ztmení. Vyčká do polnoci, nasadí si batoh, cez plece prehodí tašku s vlamačským výstrojom a opúšťa skrýšu. Na krku má retiazku s drobnou baterčičkou, aby si prípadne posvietil, no zatiaľ ju nepotrebuje. Cestu pozná naspamäť.

Každý jeden krok má premyslený, došľapuje rázne a s ľahkosťou, prekážkam sa vyhýba, prekročí ich a neporuší pri tom ani konárik. Na zemi sneh, celé kopy aj s drobnými krátermi od slnka, špinavé, naokolo presvitá blato – ako vždy na jar uprostred štátu Maine. Lenže on nešliapne ani do bieleho, ani do hnedého. Bagandža doskočí na kameň, druhá na koreň a prvá zase na kameň, takže pustovník za sebou nezanechá ani jednu jedinú stopu.

Nechce sa prezradiť a obáva sa, že by na to stačila aj obyčajná šľapaj. Život v utajení je krehký. Stačí chybný krok a so všetkým je koniec. Ak to myslí vážne, musí uznať, že odtlačok bagandže si nemôže dovoliť. Nikdy! Ide o veľa, a tak sa nesie ako duch pomedzi jedľovce, javory, brezy a bresty, až sa ocitne na skalnatom brehu zamrznutého rybníka.

Rybník má aj meno – Malý rybník a mnohí ho volajú Malý severný rybník. To však pustovník netuší. Na svete ho zaujíma len to, čo sa ho bytostne týka. Vlastné mená a zeme-pisné názvy sa ho netýkajú ani náhodou. Dané ročné obdobie pozná naozaj dôverne. Presne vie, čo so sebou prinesie. Pozná mesiac – dnes je o kúštik menší. Včera bol polovičný a stále ubúda. Bežne čaká až na nov – čím väčšia tma, tým lepšie –

lenže cyklus trávenia je oveľa kratší a potreba jesť prichádza už v splne. Čas si sleduje – do poslednej minúty. Na ruke má lacné naťahovacie hodinky a časom nemrhá, aby sa do svitania stihol vrátiť. Nevie, aký je rok, vlastne ani dekáda – musel by sa tuho zamyslieť a vyrátať to.

Zamýšľa prejsť po zamrznutej hladine, no od tohto zámeru rýchlo upúšťa. Cez deň bolo pomerne teplo, dačo nad nulou – vyzná sa totiž aj v teplote vzduchu –, a kým sa zašival v skryši, počasie urobilo svoje, čím mu narušilo plány. Pustovník na tajnom pochode vníma pevný ľad ako dar, lenže v čase odmäku by za sebou zanechal celý rad pečiatok s podrážkovým vzorom.

A tak si vyberá okľuku, mieri späť do lesa a skacká z koreňa na kameň, pekne na striedačku, akoby skákal lesnú škôlku, ibaže jeho herné pole sa ťahá celé kilometre popri severnom rybníčku až k severnému cípu hlavného, teda veľkého Severného rybníka, ktorý je so svojím malým súrodencom prepojený. Prechádza okolo chatiek. Všetko skromné príbytky – desať, možno dvanásť –, prázdninové domčeky s dreveným obloženíím bez farebného náteru a na zimu poriadne pozamykané. Do mnohých už zavítal, ale momentálne by to nebolo vhodné. Putuje takmer hodinu, stopy nezanecháva, ani polámané konáre, naozaj sa čini. Na vybrané korene jeho topánka stúpila už toľkokrát, že ich vydrala pekne dohľadka. Aj keby si to niekto všimol, určite by ho nevystopoval.

Zastane tesne pred cieľom, ktorým je horské letovisko s borovicovým názvom Pine Tree. Tábor je zatvorený, ale údržba sem chodí a v kuchyni pravdepodobne zanechala čosi pod zub. Azda sa nájdu aj zvyšky z vlaňajška. Z prítmnia lesa si prezerá celý areál, premeriava si ubytovne, náradovňu, rekreačné stredisko i jedáleň. Nikde ani nohy. Na parkovisku stoja dve autá ako zvyčajne, no ešte vyčká, pre istotu. Človek nikdy nevie.

Po chvíli sa vrhá do akcie. Svetlá so snímačmi pohybu a bezpečnostné kamery sú tu na každom kroku. Namontovali ich najmä kvôli nemu, ale on sa nad tým môže len

pousmiať. Ich dosah je totiž presne vymedzený. Stačí zistiť, čo presne snímajú, a držať sa mimo zorného poľa. Pustovník meria kľukatú trasu cez areál, pristaví sa pri známom kameni, z jednej strany ho nadvihne, vyloví ukrytý kľúčik a vsunie si ho do vrecka. Zíde sa mu neskôr. Potom vybehne hore briedžkom na parkovisko a vyskúša, či sú autá pozamykané. Pikap značky Ford je odomknutý. Pustovník zažne bateričku a nazrie dovnútra.

Cukríky! Tie mu padnú naozaj vhod. Desať valčekov lentiliiek v držiakoch na poháre. Napchá si ich do druhého vrecka a okrem nich si vezme aj igelitové pončo, ešte zabalené, a ručičkové hodinky značky Armitron striebornej farby. Ide o lacný výrobok. Ak mu príde pod ruku niečo napohľad drahé, nevezme to. Má svoje zásady. Záložné hodinky sa však môžu zísť – keď žijete bez strechy nad hlavou, na daždi, na snehu, veci sa vám skôr či neskôr pokazia.

Oblúkom sa vyhne ďalším kamerám a mieri k zadnému vchodu do jedálne. Nato si z pleca zloží tašku s vlamačským náčiním a rozzipsuje ju. Vnútri nosí dve špachtle, škrabku na omietku, multifunkčný vreckový nožík značky Leatherman, zo pár dlhých skrutkovačov a okrem iných vecí aj lampáše. Rovno tri – do zálohy. Tieto dvere pozná. Miestami sú ošúchané, čo je jeho práca, kde-tu sa ukáže drobná preliačina. Vytasí vhodný skrutkovač a zastrčí ho do škáry medzi dverami a zárubňou, tesne vedľa kľučky. Potom stačí jediný znalecký ťah, dvere cvaknú a otvoria sa. Pustovník vkľzne dnu.

Zažne bateričku a vloží si ju medzi zuby. Ocitol sa vo veľkej táborovej kuchyni. Svetielkom blýska po nehrdzavejúcej oceli a stropných háčikoch, na ktorých visia naberačky ako spiace netopiere. Potom zahne doprava a po piatich krokoch dôjde do komory. Tam si zloží batoh a pohľadom prečesá kovové regály. Chvatne sa načiahne po dvoch plechoviciach s kávou a šupne ich dnu. Zhrabne aj tortellini, penové cukríky marshmallow, müsli tyčinku i zemiakové lupienky s Hupky Dupkym na obale.

Najviac však prahne po tom, čo sa nachádza na opačnej strane kuchyne, a preto zamieri rovno tam. Vytiahne kľúčik, ktorý vzal spod kameňa, a vsúva ho do zámky na kľučke obrovskej mrazničky. Kľúčik visí na plastovej kľúčenke so štvorlístkom, ktorému sa jeden lístok spolovice odlomil. Zostal z neho len triapollístok, no azda mu aj tak prinesie šťastie. Stlačí kľučku a vchádza do mrazničky veľkej ako skromnejšia izba, kde sa s okamžitým pocitom zadosťučinenia utvrdí v tom, že všetka opatrnosť a námaha stáli za to a nočné poslanie speje k zdarnému koncu.

Nie je len hladný, je vyhladovaný – priam nebezpečne. V stane mu na jedenie zostalo už len zopár slaných sušienok, mletá káva a zopár balení umelého sladidla. Nič viac. Keby ešte otáľal, hrozilo by, že zoslabne a pre únavu už zo stanu nevyjde ani na krok. Tu v mrazničke si však práve posvietil na škatule s fašírkami, syrové tehly, klobásy i na prerastenú slaninu. Srdce mu od radosti poskočilo, žalúdok túžobne zanôtil a pustovník si z bohatej palety lahôdok berie toľko, koľko mu batoh dovolí.

Pani Hughesová silným štuchancom budí manžela. Terry začul pípanie, vyráža z postele ako namydlený blesk a vrhá sa do akcie. Letmo skontroluje monitor, no vzápätí trieli dolu schodmi na prízemie. Všetko má nachystané – služobnú zbraň, lampáš, mobil, putá, tenisky. A ešte služobný opasok. Služobný opasok? Nie je čas, zabudni naň, vraví si v duchu. Hlavne skoč do auta a ideš!

Doprava po ulici Oak Ridge Road, po osemsto metroch doľava a dupnúť na plyn dolu kopcom po dlhej príjazdovej ceste do letného tábora Pine Tree. Svetlá si nezapol, ale služobné vozidlo hučí, preto s ním radšej ihneď zaparkuje a vyskočí von. Pokračuje po svojich, čo mu nohy stačia, no rozhodne nie tak svižne ako zvyčajne. Opasok nechal doma, takže má plné ruky nohavíc.

Tak či tak uháňa priamo k jedálni, zdoláva balvany, prediera sa pomedzi stromy, vzápätí sa prikrčí a drobčí popod okná. Srdce sa mu trepoce rýchlosťou kolibričích krídel. A bodaj by aj nie – trasu z postele pod okno zdolal za rovné štyri minúty.

Trochu sa vydýcha a potom pomaličky zdvihne hlavu k oknu. Napína zrak s nádejou, že v šere kuchyne dačo zazrie. A aj zazrie, ale nie dačo, ale dakoho. Akúsi postavu s baterkou. Zo škáry pootvorených dverí mrazničky prúdi lúč bieleho svetla. Žeby to bol naozaj on? Žeby ho po niekoľkoročnej námahe konečne dostal? Určite áno! Hughes tam stojí v pyžamových nohaviciach a zľahka si ťapne po puzdre, ktoré si napochytro upevnil na gumu pyžamových nohavíc. Len pre istotu. Áno, zbraň má. Malý Glock, deviatka bez bezpečnostnej poistky, je na svojom mieste. A nabitá.

Lúč svetla je čoraz jasnejší, Hughesovi praskajú nervy, a vtom sa z mrazničky vynorí chlap s veľkým ruksakom. Hughes si ho predstavoval úplne inak. V prvom rade je oveľa väčší, ale aj čistejší – dohľadka oholený. V okuliaroch s hrubým

rámom vyzerá ako knihomol' a na hlave má vlnenú zimmnú čapicu. Premáva sa po kuchyni, akoby sa nechumelilo, a vyberá si tovar ako na nákupe v potravinách.

Hughes sa neubráni záchvevu spokojnosti. Oddá sa mu síce len na chvíľku, ale predsa – takéto krásne chvíle sa mu pri dozeraní na poriadok a spravodlivosť pritrafia len zriedka. Seržant Hughes by o tom vedel rozprávať. Osemnásť rokov je členom poľovnickej stráže v Mainských štátnych lesoch a predtým slúžil takmer desať rokov v námornej pechote. Za všetku nevďačnú manuálnu prácu a papierovačky by si zaslúžil čestný doktorát. Múdrost, ktorú načerpal rokmi plnými vnútornej nepohody, z času na čas prinesie svoje ovocie. Ako aj teraz.

Len pred pár týždňami si Hughes zaumienil, že pustovníka treba konečne zastaviť. Uvedomoval si, že bežné policajné pracovné postupy na to stačiť nebudú. Celé štvrtstoročie sa vyšetrovatelia snažili ho vystopovať – pátrali na zemi, pátrali zo vzduchu, použitím špeciálneho prášku sa pokúšali nájsť jeho odtlačky, no márne. Nepodarilo sa im odhaliť ani len jeho meno, a to po ňom išli štyri rôzne orgány činné v trestnom konaní – dve oddelenia okresného šerifa, štátna polícia a tiež úrad poľovnickej stráže. Hughes sa preto musel obrátiť na odborníkov z oblasti sledovacej techniky, radil sa so súkromnými detektívmi a prosbami o pomoc bombardoval aj priateľov v armádnych zložkách. Napriek snahám však na nič svetoborné neprišli. Nič nezaberalo.

Obvolal aj pár známych z pohraničnej stráže v Rangeley, v mainsko-quebeckom pohraničí. Ukázalo sa, že jeden strážnik sa práve vrátil z terénneho výcviku, na ktorom úrad Ministerstva vnútornej bezpečnosti Spojených štátov amerických predstavoval najnovšie technické výtobytky – zariadenia na účinnejšie stopovanie ľudí, ktorí sa pokúšali o prechod cez zelenú hranicu. Hughes sa dozvedel, že ide o zariadenia s vysokým stupňom utajenia, skutočne dômyselné vecičky, oveľa účinnejšie než tie, ktoré by mohli kedy potrebovať bežní členovia poľovnickej stráže. Znelo to priam ideálne. Hughes sa

zaviazal, že si technické detaily nechá pre seba, a tak do strediskovej kuchyne v letovisku Pine Tree čoskoro napochodovali traja príslušníci pohraničnej stráže.

Jeden snímač ukryli za výrobnik ľadu, druhý na výdajník džúsu. Kontrolný prijímač umiestnili doma u Hughesovcov, hore na poschodí, aby pípanie bolo počuť do každej izby. Hughes to bral vážne, so zariadením sa dôverne oboznámil a prácu s ním by zvládol aj poslepiacky.

Ani to však samo osebe nestačilo. Uvedomoval si, že ak chcel pustovníka konečne dolapiť, nesmie si dovoliť ani jeden chybný krok. Stačí nepatrný zvuk na ceste do tábora a prezradí sa. Stačí, aby nešikovne zamával baterkou a dôsledná príprava vyjde navniivoč. Zistil si, ako v tábore funguje osvetlenie s pohybovými snímačmi, vyhlíadal si vhodné miesto, kde by mohol zaparkovať so služobným vozidlom, dôkladne nacvičoval presun z domu na miesto činu a pri každom ďalšom pokuse sa mu podarilo vylepšiť rekord o niekoľko sekúnd. Večer čo večer si chystal pracovný výstroj a to, že si napokon nevzal služobný opasok, len potvrdzuje, že myliť sa je ľudské. Na zapípanie čakal dva týždne, a keď k tomu napokon došlo, jeho manželka Kim začula prístroj ako prvá. Zariadenie sa rozpálo uprostred noci, pár minút po jednej.

Toto všetko stálo za pocitom spokojnosti, ktorý ho zaplavil v tú noc, keď bol pustovníkovi konečne na stope. Potreboval však ešte čosi navyše. Nemalú dávku šťastia. Hughes sleduje vlamača cez okno. Nevítaný hosť si plní plecniak podľa overeného postupu. Vie presne, čo robí, nezanechá po sebe ani jedinú stopu, ani len náznak nepriameho dôkazu. Hughes ho pristihol pri čine, priamo v tábore Pine Tree, v neziskovej organizácii závislej od verejných dotácií, ktorá poskytuje služby deťom a dospelým s mentálnym i telesným postihnutím. Na chod tábora prispieva aj sám Hughes – už celé roky tam pracuje ako dobrovoľník. Občas vezme osadenstvo na rybačku, na ostrieže a morony. Čo je tento tu zač? Ktorý netvor by bol schopný opakovať okrádať postihnutých ľudí o pôžitok z letnej rekreácie?

Hughes sa vzdiali od budovy, pričupený, vezme do rúk mobil a vyťuká číslo. Poľovnícka stráž sa vlamačkami bežne nezaobera, na starosti má skôr pytliakov alebo zatúlaných turistov. A vôbec, ľudia ako on sa tomuto prípadu venujú viac-menej vo voľnom čase a sú ním doslova posadnutí. Dispečera na oddelení štátnej polície požiada, aby upovedomil kolegyniu Diane Vanceovú, ktorá pátra po pustovníkovi rovnako ako on. Hughes a Vanceová sú kolegami odnepamäti – príslušné akadémié ukončili v rovnakom roku, a odvtedy sa už takmer dve desaťročia viac-menej pravidelne stretávajú pri výkone služby. Hughes by bol najradšej, keby pustovníka zatkla práve Vanceová, aby si popritom odkrútila aj všetky papierovačky. Potom sa vracia k oknu a sleduje vlamača.

Pustovník si zapína batoh a vyhadzuje si ho na plecia. Nato prejde z kuchyne do veľkej prázdnej jedálne a mizne z dohľadu. Hughes predpokladá, že páchatel mieri k dverám, ale k iným, nie k tým, cez ktoré sa pred chvíľou vlámal. Bez váhania obchádza budovu a mieri k východu, ktorým sa vlamač chystá vyjsť. Tieto dvere – ako napokon všetky ostatné dvere na jedálni – sú natreté čerešňovou červenou a osadené v zelených zárubniach. Hughes je na všetko sám. Je tmavá noc a od prípadného násilného stretnutia ho delí len pár sekúnd. Ocitá sa v nezávideniahodnej situácii. Musí konať – rýchlo a rozhodne!

Pripravuje sa na všetky možné scenáre – od pästného súboja až po použitie služobnej zbrane. Má už štyridsaťštyri rokov, ale zato srší dravosťou nováčika. Dodnes je ostrihaný nakrátko, ako správny vojak námornej pechoty, a jeho výrazná sánka je drsná až hrôza. Okrem toho vyučuje sebaobranu na pôde Mainskej policajnej akadémie. Ak sa raz ocitne zoči-voči vlamačovi, rozhodne neustúpi. On nie. Má jedinečnú príležitosť zabrániť zločinu, ktorý sa mu odohráva rovno pod nosom, a nemieni sa dať odradiť obavami o vlastnú bezpečnosť.

Náš vlamač, vraví si v duchu Hughes, bude asi veterán, pravdepodobne ozbrojený. Ktovie, možno je v osobných sú-

bojoch rovnako šikovný ako v presúvaní sa lesným terénom. Hughes už striehne pri čerešňových dverách, v pravej ruke pištoľ, v ľavej baterka, opiera sa o stenu a čaká. V mysli si prehráva všetky možné scenáre a vtom začuje tiché *cvak* a vidí, že kľučka sa pomaly otáča.

Len čo vlamač vykročí z jedálne, Hughes mu baterkou zasvieti rovno do očí a služobnou zbraňou mu namieri do stredu nosa. Obe ruky má vystreté, ruka s pištoľou sa opiera o ľavú ruku s baterkou. Stoja necelé dva metre od seba, a tak Hughes o pár krokov ustúpi, aby sa zločinec naňho nemohol len tak ľahko vrhnúť, a zreve. „Lahnúť na zem!“ kričí ako zmyslov zbavený, zas a znova: „Lahnúť na zem! Lahnúť na zem!“

Diane Vanceová sedí za volantom, rúti sa tmou do tábora Pine Tree a vie len jedno: Terry Hughes sa ocitol v nebezpečnej situácii, je úplne sám, bez posíl, na stope chlapovi, ktorý si len tak zmizne ako gáfor, kedy sa mu zachce, až je to priam neuveriteľné. Je si istá, že kým dorazí do cieľa, vlamač sa nadobro vyparí. Alebo horšie. Čo ak má zbraň? Čo ak ju použije? Práve preto má na sebe nepriestrelnú vestu. Kolega Terry vestu nemá. To vie na sto percent.

Vanceová míňa služobné vozidlo poľovnickej stráže s odtieňom lesnej zelenej, stojace za krajnicou príjazdovej cesty do tábora, a zamieri rovno k jedálni. Nikde nikoho. Vystúpi z auta, má sa na pozore, a nato zvolá: „Seržant Hughes! Seržant Hughes!“

„Mám tu desať štyridsaťšesťku!“ ozve sa, použijúc kódové označenie štátnej polície, ktoré znamená, že podozrivý je už v putách. Vanceovej okamžite odľahne. Za najbližším rohom vidí rozsypané zásoby jedla a hneď vedľa chlapa ležiaceho tvárou nadol a s rukami za hlavou. Vlamača stret s Hughesom zaskočil a na chladný betón si ľahol bez jedinej známky odporu. To však neznamená, že je už naozaj zaistený. Má na sebe hrubú vetrovku a Hughes v snahe nasadiť mu putá bojuje s rukávmi. Vanceová sa vrhá do akcie a vlamača zaistí železkami z vlastného opasku. Až teraz majú desať štyridsaťšesťku.

Zadržaného najprv posadia a potom mu pomôžu na rovné nohy. Vyprázdňujú mu vrecká – vyberajú lentilky, ukradnuté hodinky i kľúčenku s triapollístkom. Potom mu prezrú plecniak i tašku s náčiním. Hľadajú zbrane. Veď ktovie, možno majú do činenia s vrahom či teroristom, ktorý tu chcel nastražiť bombu. Napokon mu však nájdú len vreckový nožík. Na rúčke je nápis, pripomínajúci novoročný večierok v tábore z roku 2000, teda pred trinástich rokov.